

TATAI –

TÓVÁROSI

HARANGSZÓ

A GYÜLEKEZET ÜNNEPI ÉRTESÍTŐJE

Alapítva: 1995. Megújítva: 2004.

XII. évfolyam 3. sz. – 2016. Karácsony

Mit vigyünk Neki ajándékba?

„Kinyitották kincsesládáikat és ajándékokat
adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.” (Mt. 2,11.)

Minden évben eljön a december és eljön karácsony napja. Mégis évről évre úgy érzem, hogy ez az ünnep egyre korábban érkezik. Főként akkor érzem ezt, amikor bevásárolni megyek. Gyerekkoromban a karácsonyi készülődés december közepén kezdődött. Ahogy teltek az évek egyre korábbra került ez az idő. Ebben az évben már októberben megjelentek a boltok polcain a szép csokoládés dobozok, a díszesen csomagolt teák és egyéb ajándékok, karácsonyi dekorációk.

Értem én, hogy Miklós napjára is készülni lehet, ennek ellenére túl korainak érzem az októberi készülődést. Ugyanakkor a külső készülődés mellett nem látok belső készülődést. A lélek felkészítését az ünnepre. Az emberek éppen ugyanúgy sietnek és szaladnak a mindennapi hiábavalóságok után december közepén, mint októberben, vagy éppen júliusban. Már nincsenek a hosszú téli esték. A sötétség ugyan hosszabb, de az elvégzendő feladatok sora nem rövidebb.

Máté evangéliumában azt olvassuk, hogy amikor Jézus megszületett Betlehemben, bölcsek érkeztek Jeruzsálembe és keresték őt. Később pedig azt olvassuk, hogy kinyitották kincsesládáikat és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Felmerül bennem néhány kérdés. Az első, hogy vajon a bölcsek mikor indultak, milyen hosszú utat tettek meg? A második: miért volt fontos nekik egy csecsemő előtti hódolat? Hiszen minden született királyhoz nem mentek, hogy ajándékokat vigyenek neki. A harmadik pedig, hogy miért nem tudtak róla a főpapok, ők miért nem mentek el oda?

1) A bölcsek napkeletről érkeztek, az út fáradságos volt, több mint ezer kilométer. Bizonyára több akadály is volt az úton, s már az elindulás is nehéz lehetett. Több mint ezer kilométer sok időt vesz igénybe, még akkor is, ha nem gyalogosan, hanem esetleg tevéen utazik az ember. Ha már elindultak, végigmentek útjukon. Több hét, esetleg hónap utazás után érkeztek el Jeruzsálembe és onnan még néhány kilométer volt, amíg Betlehembe értek. De végül megérkeztek. Kedves Testvérem! Túl a kereskedelem által kínált lehetőségeken, az üzletpolitika nyomán, a vágyak és elvárások tengerén megérkezel-e Betlehembe? Fájdalmakon, elesettségen át, betegségek útján, egyedülletben vagy gyászban, csalódásokon túljutva megérkezel-e karácsonyhoz? Tanulnivalók, beadandó dolgozatok, befejezni való projektek után; több hét esetleg hónapnyi készülődést, várakozást és lelki utazást a hátd mögött tudva meg tudsz-e érkezni karácsonyhoz? Mert, ha igen, amit ott találsz, az gazdaggá tesz téged.

2) Amikor egy gyermek születik a családba, a rokonok, ismerősök elmennek és meglátogatják. Kíváncsiságból,

szeretetből? Talán mindkettő. De elmegyünk és megnézzük az új kis embert, aki a szeretteink közé fog tartozni. Fontos lesz nekünk, hiszen e földi életet együtt éljük majd le. Ha közelebb lakunk egymáshoz gyakrabban találkozunk, ha távolabb, akkor ritkábban, de mindenképpen életünk része lesz. A bölcsek hosszú utat tettek meg, mert felfedezték az égen a zsidók csillagának és a királyok csillagának együttállását, és nem volt maradásuk, indulniuk kellett hozzá, hogy meglátogassák, találkozzanak vele, megnézzék és szeretetük, életük részévé váljon. Hiszem, hogy így is lett. Mert aki Jézussal találkozik, annak ő az élete részévé válik, és már nem lesz ugyanaz az ember, mint aki a találkozás előtt volt. Jobbá lesz. Szeretnél-e jobbá lenni? Fontos-e számodra, hogy találkozz azzal, aki azért lett emberré, hogy az életed része legyen, hogy szereteted tanítójává váljon, hogy megbocsájtást hozzon neked minden vétkeért, hogy őszintén és feltételek nélkül szeressen? Mert ha igen, indulj el és hódolj előtte, ahogy a bölcsek tették!

3) A jeruzsálemi főpapokat és írástudókat Heródes király faggatta ki, hogy mikor jelent meg a csillag, amit a napkeletről jött tudósok keresnek. Ők ki is kutatták az írásokból. De nem mentek el oda. Egészen megdöbbentő tény ez. Miért? Félelemből, aggodásból. A munkájukat féltették? Vagy a megbecsülésüket? Félték a csalódástól? Esetleg azért nem mentek, mert az önbecsülésük sérült, amiért ők nem tudtak róla? Nem tudom. De azt tudom, hogy ma is vannak sokan, akik hallottak már Jézusról, talán még a Bibliát is ismerik, mégis megvárják, hogy előttük mások menjenek. Ők pedig nem teszik. Volt idő, amikor ezek az emberek a munkájukat féltették. Volt idő, amikor a megbecsülésük forgott kockán, érdemeik elismerése. Vannak, akik a csalódástól félnek, mert sok „istent” próbáltak már és egy se segített. Van, akit pedig csak a külsőségek érdekelnek, hogy tájékozottak legyenek, de a dolgok mélyére nem ásnak. Azaz fontos számukra a Biblia-ismeret, de Isten-ismeretre nem akarnak jutni.

Kedves testvérem, te ne legyél ilyen! Indulj el bátran, és amikor megérkezel és megtalálod őt, nem csupán egy gyermekkel való találkozásban lesz részed. Hanem azzal az Istennel és Úrral, aki emberré lett, hogy megtanítson szeretni önmagunkat, másokat és a minket szerető Teremtőt. Emberré lett, hogy feltétel nélkül szeressen, annyira, hogy önmagát adja, szenvedjen érted a kereszten és megmutassa az erőt a feltámadásban, amely legyőzi a halál-félelmet és Isten-félelemmel helyettesíti azt.

Mit vigyünk neki ajándékba? Önmagunkat! Szívünk kincsét, benne minden örömmel, csalódással, fájdalommal, gyásszal, kétséggel és kérdésekkel. Lelkünk őszinte dicséretét, énekét, imádságát és vigyük neki ajándékba a bizalmunkat, hogy az életünket az Ő kezébe tesszük!

Nagy Krisztina hitoktató-lelkész

Ünnepi istentiszteletek

Tóvárosi Imaház (Somogyi B. u. 5.)

December 24. szombat	16.00	
December 25. vasárnap	09.00 (úrvacsora)	
	18.00	
December 26. péntek	09.00	
	18.00	
December 31. szombat	16.00	
Január 1. vasárnap	09.00	
	18.00	

Tata, Református Templom (Kocsi u. 15.)

December 24. szombat	16.00	
December 25. vasárnap	10.00 (úrvacsora)	
gyülekezeti terem:	15.00	
December 26. péntek	10.00 (úrvacsora)	
gyülekezeti terem:	15.00	
Dec. 31. szombat	16.00	
Január 1. vasárnap	10.00	

December 31-én a hagyományos tókerülésre kerül sor, indulás 17 óra körül a templom előtt.

Anyakönyvi barangolások I. (1713-1812)

A „Harangszó” állandó rovata: „az anyakönyvet lapozgatva”. Innen értesülhetünk a keresztelő, a konfirmáló, a házasságot kötő családok örömről, valamint a gyászolók szomorúságáról. Ha Isten engedi és élünk, most három lapszámban „visszalapozunk” a tatai református egyházközség anyakönyveiben. Néhány érdekes bejegyzés, néhány fontos tudnivaló, egy-egy kiválasztott év neveinek a betűrendes felsorolása, és tíz-tíz évenkénti összesített statisztika közzlése a terv.

Az első kötet bejegyzései 1713-ban kezdődtek. Címe latin: „CODEX MEMORIALIS” (=”emlékezeti kódex”. A sorozat majd csak később veszi fel a „matricula”=anyakönyv nevet). A címlap hátoldalán rövid visszatekintés olvasható a korábbi lelkészekről:

„A Tatai Venerabilis Tractus Protocollumában (=a Nagytiszteletű Tatai Egyházmegye jegyzőkönyvében) ilyen jegyzés vagon: hogy anno 1713 a többi tiszteletes egyházi szolgák között jelen volt Kocson, mikor néhai nagyemlékeztű Főtisztendő Superintendens (=püspök) úr, Magyarai Péter uram inauguraltatott (=felszenteltetett) Újvári János nevű tatai prédikátor. (Tatán lelkész: 1713-1715). Annak kellett tehát kezdeni ezen anyakönyvbe való jegyzéseket, akinek egyenlő írása látszik a tiszteletes b.e. (=boldog emlékeztű) Vitéz Ferenc uram (Tatán lelkész: 1715-1727) jegyzéséig. A maig jó emlékeztetben lévő néhai tiszteletes Fejér János uramnak pedig még azelőtt, 1713 előtt kellett lennie tatai prédikátornak”. (Tatán lelkész: az id. Fejér János 1690-1710, az ifj. Fejér János 1712-1713).

A II. kötet felsorolja, rövid életrajzzal csaknem az összes lelkészt 1783-1975 között: Szentgyörgyi József (1783-1795), Kőváry Pál esperes (1795-1826), Vécsey Károly (1727-1865), Kiss Gábor esperes (1868-1878), Dózsa József (1879-1927), Gál Endre (1927-1936), dr. Márkus Jenő (1936-1955), Döbrössi Lajos (1955-1975).

Az első kötet a latin címről után magyarul folytatódott. A

Anyakönyvet lapozgatva

Akikért a harang szólt...

2016. okt. 20. Lévai Józsefné Egyházi Zsuzsanna (62 éves)
2016. okt. 28. Varga Béla Ferenc (79 éves)
2016. nov. 4. Dr. Kálmán Attiláné Demjén Erzsébet (77 éves)
2016. nov. 26. Luczenkó Sándor (86 éves)
2016. nov. 30. Nagy József (61 éves)
2016. dec. 7. Fazekas Ottó Béla (87 éves)
2016. dec. 9. Tóth Lajos Gyula (69 éves)

*Isten vigasztalása legyen elhunyt testvéreink
itt maradt gyászoló szeretteivel!*

A keresztség sákramentumában részeseült:

2016. november 20.	Kővári Szonja
2016. november 27.	Bodnár Ábris

második kötetben (1783-tól) a bejegyzések is latinul történtek 1799. június 4-ig. (99. oldal). A 100. laptól magyarra váltott a szöveg. A jelzett dátumig csak az édesapa nevét írták be. Innét kezdve a „szülők nevét” találjuk. Eleinte egy-egy házaspár a keresztszülő („komák”). Később 3-5, esetleg még több házaspár is bejegyzésre kerül keresztszülőként. Ugyancsak ettől a dátumtól kerül feljegyzésre a keresztelő lelképásztor neve.

Az első kötet – vegyes anyakönyv, időrendben tartalmazza a megkereszteltet, a házasságot kötöttet és az eltemetett adatait. (Konfirmációs anyakönyv majd csak a huszadik

századtól lesz). A 141. lapján elgondolkoztató bejegyzést olvasunk:

„A nagy Istennek bölcs igazgatásából ezen Tatai Ref. Sz. Eklézsia előbbeni boldog állapotját recuperálván (=visszaállítván) prédikátort nyert 1755. április 6-án, kinek neve Kertvélesi János (más források szerint Körtvélyesi István, tatai lelkész 1753-1759). Ugyanaz nap installáltatott (beiktattatott) tisztartó Both Ferenc úr által a közönséges gyülekezetbe méltóságos földes uraság parancsolatjából”. A földesúr, a katolikus Eszterházy József (1682-1748) – a református egyházra is kiterjesztette volna a kegyúri hatalmát?

Még nem telt be az anyakönyv, de 1759-ben megszűntek a bejegyzések. Ekkor történt meg a fából épült „borona” templom elvétele és lebontása, a lelkész Tatáról kiutasítása. Tudjuk, hogy a tataiak a következő években Kocsra és Naszályra jártak templomba. A keresztelesek és a házasságkötések feltehetően ott történtek. (Egyszer talán arra is jut egy kis idő, hogy a hiányzó évek bejegyzéseit „haza hozzuk”).

A temetések tekintetében nem egészen tisztázott, hogy mi történt. Református lelkész nem jöhetett be a városba, tehát nem is temethetett. Van arra utalás, hogy esetleg a római katolikus plébános temetett volna: ez is további kutatást igényel.

Következzenek az 1758-1759-ben keresztteltető édesapák nevei betűrendben:

Baksa János, Balla Mihály, Balogi István, Barna János, Barsi János, Barta János, Barta Mihály, Becsák Péter, Belső János, Berceli Mihály, Bereczki István, Berkó András, Bodroki Mihály, Csákány András, Csákány István, Csapó György, Csirke János, Dávidházi Benedek, Dörömbözi István, Farkas János, Garbacz István, Geleszka Ferenc,

Gulyás Ferenc, Gyóni István, Hegyi István, Hetényi Mihály, Horváth Mihály, Horváth Miklós, Illés István, Jó Gábor, Juhász Ádám, Kanász János, Kertvélesi János, Kis István, Kotymán Mihály, Kovács István, Kozma István, Kozma Sámuel, Körmendi Ferenc, Kulcsár János, Kulcsár Mihály, Kun János, Lázár János, Lengyel György, Magyar György, Miskei István, Monosi István, Németh István, Ötvös Ferenc, Pongrácz Imre, Résző Ferenc, Rozsnyai István, Sárközi István, Sárvári János, Sebestyén Ádám, Szabó Ferenc, Szabó János, Szalai György, Szelőczei István, Szelőczei János, Szórád Mihály, Tímár Miklós, Tüskés Ádám, Zólyomi István.

1801-ből az édesapák mellett az édesanyák neve is olvasható:

Becsák János és Vig Zsuzsanna, Borbély Ferenc és Bodroki Ilona, Budai István és Csirke Zsuzsa, Csanki István és Bátyai Erzsébet, Csirke Ferenc és Szabó Éva, Csirke István és Miskei Judit, Csordás Mihály és Kálmán Judit, Ferenczi István és Szekér Julianna, Gajdos Pál és Asbót Éva, Györke János és Gyóni Sára, Herczeg Mihály és Kisék Erzsébet, Horváth József és Szalai Zsuzsanna, Izsáki János és Szalai Jutka, Kis Mihály és Szabó Judit, Kisék Ferenc és Muraközi Erzsébet, Körmendi János és Barta Éva, Körmendi Mihály és Borbély Zsuzsanna, Körmendi Pál és Geleszka Zsuzsa, Körmendi Sándor és Bodroki Erzsébet, Kulcsár József és Molnár Éva, Lengyel Ferenc és Acsai Sára, Marosi János és Elek Éva, Molnár Ferenc és Szódi Zsuzsanna, Molnár István és Lévai Julianna, Molnár Mihály és Becsák Erzsébet, Német Mihály és Kovács Zsuzsanna, Pordán Ferenc és Galambos Erzsébet, Puha Ferenc és Göbölös Erzsébet, Rácz Péter és Topos Sára, Sárközi János és Herczeg Éva, Schaller József és Szlavoda Terézia, Szalai Mihály és Becsák Éva, Szelőczei János és Esztergomi Katalin, Szenczi György és Dörömbözi Sára.

Dr. Márkus Mihály

Végül a teljes száz esztendő statisztikája:

évszám	keresztelő	házasságkötés	temetés	megjegyzés
1713-1722	366	126	200	
1723-1732	366	67	269	
1733-1742	535	54	247	
1743-1752	469	96	205	
1753-1762	241	72	248	5 év hiányzik
1763-1772	nincs anyakönyvi bejegyzés	lásd fent a szövegben		
1773-1782	nincs anyakönyvi bejegyzés			
1783-1792	722	171	708	
1793-1802	826	183	675	
1803-1812	944	235	893	

Füle Lajos: Jó

*Jó, hogy adni lehet,
jó, hogy van mit,
jó, hogy van kinek.*

*Jó szeretni, szeretve lenni,
jó örülni az örülőkkel,
de a legjobb: fénybe borulni
belül, hol szívbemarkoló
sötét ülte torát,*

*s kiragyogni szemem át,
arcon át,
fénylő szavakon át
a GYERMEK mosolyát.*

„Nagy hálát adjunk az Atya Istennek...”

Oly sokat kaptunk mi már kicsinyke életünk során, az óvoda fennállása óta, hogy most itt volt az ideje, hogy mi is adakozzunk, mi is adjunk úgy, ahogyan csak egy kisgyerek tud. Ilyenkor Márton nap környékén minden évben meghívjuk a kedves szülőket, nagyszülőket, testvéreket, hogy néhány kellemes órát együtt töltsünk, adjunk egymásnak.

Az ovis gyerekek nagy szeretettel nyitották meg szívüket, csoportjaink ajtaját, hogy vendégeiket nagy örömmel tudják fogadni. Közel 250 kicsi és nagy foglalta el kisszékeinket. Beigazolódt a régi mondás, hogy „sok jó ember kis helyen is elfér”.

Délutánunkat gyermekeink „műsora” nyitotta meg. Mind a négy csoportunk sajátos módon készült és lepte meg szüleit. A Bárányka csoport „Kityrákotty mesét”; a Szivárvány csoport „Őszi dalos csokrot”; a Halacska, és a Szőlőfürt csoport pedig egy-egy dalos, zenés, verses csokrot adott elő az eddig tanultakból. Olyan szívesen és nagy bátorsággal voltak még a legkisebbek is, hogy mindenki szíve ragyogott. Jó érzés volt látni a szülők örömét és büszkeségét.

Ezután kezdetét vette a közös lámpás készítése, melynek fényét később, a sötétbe borult udvaron csodálhattuk meg, miután a szeretetvendégségben kínált libazsíros hagymás kenyérből, almából falatoztunk.

„...Adjad, hogy lássuk a világosságot, Te szent igédet, az egy igazságot...”

Az est fényét, áhítatát emelve, Papp László Tiszteletes Úr, óvodánk lelkésze hirdette az erre a napra szánt ígét, elmondtuk az Úr Jézustól tanult imádságot, majd Laci bácsi vezetésével, a lámpások fényénél indultunk utunkra az intézmény megkerülésére. Visszaérkezve, az óvoda pedagógusai záróénekként egy dalsokkal vártak mindenkit, aki ellátogatott hozzánk. Örömmel és sikerként könyveljük el, hogy egyre több családtag kapcsolódik ehhez a közös együttlétünkhöz.

Másnap reggel ismét nagyra nyitottuk kapuinkat mindazok számára, akik vásárolni szerettek volna apró portékáinkból, melyeket saját kezével készített gyermek és óvodapedagógus

egyaránt. Ezeknek értéke kivétel nélkül egy pénz volt. Mindenki bőkezűségről tett tanúbizonyságot vásárlásuk alkalmával.

Nagy köszönet illet minden kedves támogatónkat, mindenkit, aki elismeri lelkiismeretes munkánkat, akiket magunk mellett érezhetünk a mindennapokban is.

„...Dicsőség néked mennyben, örök Isten...”

Francics Tamásné Gurmai Edit óvodapedagógus

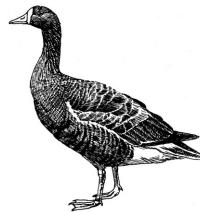

Ludak az óvodában

Tataiként gyakran szinte észre sem vesszük, hogy egy természeti csoda részei lehetünk minden ősszel. Messzi északi tájakról érkező vadludak tízezrei és persze más madarak veszik birtokukba a leeresztett Öreg-tó iszapzátonyait és vizeit. A környező mezőgazdasági területeken a gabonaféléket legelve táplálkoznak, de minden éjszakára visszatérnek egy város által körülölelt tó medrébe, hogy megpihenjenek. Ezt tudjuk mi felnőttként ezekről a madarokról. De hogyan tudjuk ezt a szépséget megmutatni a gyermekeinknek?

A környezetről, a környezetben, a környezetért folyó nevelés egyik legfontosabb alapvetése az, hogy az élethosszig tartó. Vagyis a legfiatalabb kortól egészen idős korig az életkornak megfelelően kell tudnunk bemutatni azt a rengeteg, de egyre fogyó természeti szépséget, értéket, amely körülvesz minket, és amelynek megóvása is mindannyiunk feladata kell, hogy legyen. Az óvodásoknál ez különösen izgalmas feladat, hisz az ő számukra az írás és olvasás csak egy távoli, a felnőttek világához tartozó cselekvés. A gyermekeimnek a mindennapokban igyekszem én is átadni azokat az érzéseket, szépségeket és persze tudásmorzskákat, amelyeket gyakorló tanárként és környezeti nevelőként átéreztem, elsajátítottam.

Éppen ezért vállalkoztam arra egy ovis édesapjaként, hogy a Hajnalcsillag Óvodában minden ősszel és tavasszal egy-egy foglalkozást majd ezekre épülően egy-egy terepi sétát vezessek. Az óvodai foglalkozások főleg a madárvilág őszi (madárvonulás) és tavaszi (fiókanevelés) gondolatkörei köré épülnek. Ám ahhoz,

hogy a gyerekek figyelmét fenn lehessen tartani, sok mindenre szükség van. Az egyik, hogy nem szabad túl sok ismeretet előszóban átadni, bármilyen érdekes élőlényekről van is szó. Váltogatni kell tehát a módszereket ebben a mintegy félórában: például a képek és madártollak nézegetésétől, a madárhangok meghallgatásán át, a versek és dalok közös énekléséig és értelmezéséig. Az ovis gyerekek úgyis gyorsan jelzik, ha már túl sok a lexikonokba való tudás...

A terepi sétákon a Kálvária-domb, az épített kertes házas környezet, a tópart parkerdeje, és persze a tó megfigyelhető, adott évszakra jellemző élővilágát ismerjük meg egy-egy bepillantás, másfél-két órás séta erejéig. A kulcs itt a közös megfigyelés, ami a legtöbbször nem madarokról, ezekről az óvodásként nehezen követhető élőlényekről szól. Inkább azokról az értékekről, amelyek hosszan láthatóak, hallhatóak, megtapinthatóak, vagy akár mint Kálvária kakukkfűvei, szagolhatóak.

Vagyis a fő cél, hogy minél többféle élményen és érzékszerven keresztül jusson el a fiatalokhoz az a változatosság, ha úgy tetszik (biológiai) sokféleség, amely világunk egyik legfontosabb építőköve. Ennek megélése, megtapasztalása pedig a gyermekkorban kezdődik.

Köszönettel tartozom a Hajnalcsillag Óvoda óvodapedagógusainak a program iránti nyitottságukért és segítségükért! Valamint Zsoldos Árpádnak, akivel először tapasztalhattam meg az általa kitalált Madarász Ovi program lélekemelő pillanatait!

Ballabás Gábor,
környezeti nevelő és egy óvodás édesapja

Visszajelzés a kérdőívekről – 1. rész

Nyár elején és ősszel két kérdőívet juttattunk el gyülekezetünk tagjaihoz azzal a céllal, hogy megismerjük, miként látják belülről a gyülekezet életét, milyennek tartják istentiszteleteinket. Mindkét alkalommal nagyjából 120 kérdőív érkezett vissza. Köszönjük mindazoknak, akik időt és energiát szántak a kitöltésre!

A kérdőívek feldolgozásakor örömmel szembesültünk azzal, hogy a legbelsőbb kör véleménye jó és szép a gyülekezet életéről. Ugyanakkor köszönjük azokat a véleményeket is, amelyek rámutattak hiányosságainkra, hiszen csak ezeket látva javíthatunk a gyülekezetbe érkezők közérzetén, ráadásul így látjuk meg azokat a pontokat is, amelyek jobbításra szorulnak.

Az első kérdőív kitöltői között a 70-79 éves korosztály volt a legaktívabb, de a tizenévesektől a nyolcvanon túli korosztályig minden életkorból kaptunk válaszokat. A fejlődés és megszólítás szempontjából fontos jelzések érkeztek arra a kérdésre, hogy hogyan kerültek a templomba járók kapcsolatba a gyülekezettel. Több, mint 60%-a a válaszadónak a családján keresztül került kapcsolatba velünk. Nagyon fontos tehát, hogy a családokat erősítsük, hiszen a gyülekezet létének a jövője ezen a szinten dől majd el. Igyekezünk ezért a házaspárokat, a nőket és férfiakat hitben támogatni, hogy így a családi hitélet is erős lehessen. A családon belüli hitre nevelés az alapja minden további munkánknak, a keresztelest, a hitoktatásnak, az istentiszteleteknek, bibliaóráknak. Azt is látnunk kell, hogy a családi élet erősítése nem csupán gyülekezetünk, hanem társadalmunk egésze szempontjából kiemelt fontosságú. Egészséges lelkű gyermekek nevelése a cél, akik megismerik már egészen kicsi korban a Megváltót, Jézus Krisztust. Az előbbi jelentős csoporton túl további három lehetőséget jelölt meg a válaszadók harmada: 1. hitoktatáson, 2. temetésen, keresztelest, esküvőn keresztül létesült a kapcsolat, illetve 3.

kerestek, vagyis lelki kérdéseik voltak, amire a gyülekezet alkalmain kapták meg a választ. Fontos tehát, hogy a vasárnapi, valamint az alkalmi igehirdetések és a hitoktatás komoly szerepet kapjon a gondolkodásunkban. Örömteli volt látni azt a válaszokból, hogy a családon keresztül idejutottak minden korosztályt lefedtek, illetve a keresők, vagy más módon idekerültek is évtizedek óta, folyamatosan bekapcsolódnak a gyülekezet életébe. A kialakult diagram nagyon szép és arányos a gyülekezettel kapcsolatba kerülők szempontjából.

A „milyennek látja a gyülekezetet” kérdésre 430 jelzőt jelöltek be a válaszadók. Ennek több, mint 90%-a pozitív jelző volt, ami mutatja, hogy alapvetően azok töltötték ki a kérdőívet, akik többnyire elégedettek a gyülekezet légkörével. Viszont figyelniünk kell arra a csaknem 10%-nyi válaszcsoportra is, amelyik nem csupán a pozitív jelzőket jelölte meg. Itt az „öreges” volt a legtöbbször említett, valamint a „távolságtartó” és „zárt” jelzőkkel is többször találkozhattunk. Ezek fényében lényeges, hogy a válaszadók legtöbbször azt várja a gyülekezettől, hogy odafigyeljenek rá, hogy ismerjék, hogy törődjenek vele. Ez jelentheti a gyülekezeti élet fejlődésének másik útját. Olyan alkalmakat kell kialakítanunk, ahol a nagyobb létszám mellett is lehetőség nyílik a beszélgetésre, a személyes találkozásra. Erre nézve szeretnénk majd a hittanos gyermekeket és szüleiket elérni a vasárnapi istentiszteletet követő és megelőző kakaós-kalácsos találkozásokon, a gyülekezet „törzsgárdáját” pedig a hagyományos szeretetvendégségeken tudjuk így megszólítani.

A célunk, azon túl, hogy az örömhírt hirdetjük, hogy Jézus Krisztus üzenetét továbbadjuk, az lehet, hogy ezt minél személyesebben, minél közvetlenebbül tegyük meg, hogy megérezzék azok is, akik még nincsenek közelebbi kapcsolatban gyülekezetünkkel, hogy Isten személyesen szólít meg mindnyájunkat! Ehhez a törekvésünkhöz kérjük az előttünk álló esztendőben is Isten áldását!

Dr. Szabó Előd lelkipásztor

Advent a gimnáziumban

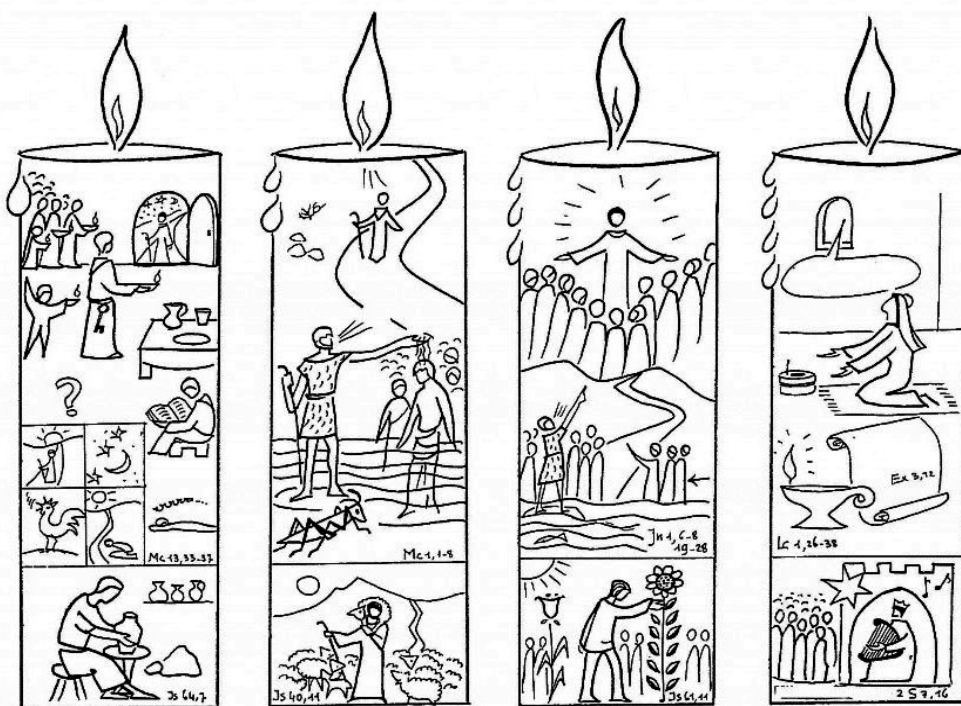

Tati
Református
Gimnázium

Lehet-e advent egy tanintézményben? Miért is ne? Gimnáziumunk életében mindig kiemelkedő időszakot jelentenek az egyházi ünnepek, igyekszünk ezekre különösen is figyelni, méltóképpen megünnepelni. Adventi időszakunkat a diákok által bemutatott műsorral kezdjük meg, melyen idén vendégként jelen volt Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke és Szemerei János, a Dunántúli Evangélikus Egyházkerület püspöke. Mindketten adventi gondolataik átadásával köszöntötték a gimnáziumunkat.

Az adventi hetekben többféle megmozdulással is törekszünk arra, hogy a diákokat segítsük a Krisztus várásban, a karácsonyra való készülés elmélyítésében. Az iskola épületében több helyen megtalálható imaséta a lelki elcsendesedést, Istenre és önmagunkra figyelmet teszi lehetővé. A pedagógusokkal való kötetlen beszélgetés a szünetekben az egymáshoz való közeledést segíti. Zenehallgatás, óriás színező közös kifestése, puzzle összerakás mind-mind a közösségteremtést szolgálják, amely teljes harmóniában van azzal, ami az első karácsonyon

történt, hiszen a pásztorok és a bölcsek látogatása, a közös öröm, amiben részük volt, az ajándékozás eggyé kovácsolta őket. Krisztus szeretete hatalmas erővel bír nem csupán személyes életünkben, hanem kapcsolatainkban, a közösség építésében is. Szeretnénk, ha a diákjaink ebből valamit megéreznének ebben az adventben.

Házasság-gondozó sorozat

Gyülekezetünkben a következő hónapokban többször is meghívott és szakértő vendégeinkkel a házasság, párkapcsolat megújításáért, ismételten való megerősítéséért teszünk lépéseket. Az első alkalommal Fodorné Ablonczy Margit és Fodor Attila volt a vendégünk, akik az adás és elfogadás egyensúlyáról beszéltek közöttünk. Közel ötvenen voltunk együtt az első alkalommal. Ismerkedéssel kezdtünk, rövid kis játékkal folytattuk, majd meghallgattuk az előadást. Érdekes volt szembesülni azzal, hogy mennyire kevés figyelmet kap az adás és elfogadás egyensúlya nem csak a házasságokban, hanem minden más kapcsolatban is. Sokan csak adni képesek, mások inkább mindig csak várnak. Előadóink egyértelművé tették egyik sem az egészséges út a boldog és kiegyensúlyozott kapcsolatokhoz. Nagyon fontos, hogy aki mindig csak ad, tanuljon meg elfogadni is, és aki eddig csak arra várt, hogy kapjon, járjon nyitott szemmel a kapcsolataiban és próbáljon meg maga is adni, osztani abból, ami van. Csak ilyen formában lehetséges hosszútávon szeretetteljes, kiegyensúlyozott kapcsolatban maradni.

Jó hangulatú, vidám estében volt része annak, aki eljött közénk. Az alkalmak folytatódnak két havonta, amire szeretettel várunk minden érdeklődőt. Legközelebb január 14-én 16 órakor találkozhatunk, amikor Thoma László lelkész és házasság-gondozó lesz a vendégünk.

A gyertya semmit sem veszít fényéből, ha meggyújtanak róla egy másikat

Néhány éve történt, a seattle-i Paraolimpiai Játékokon. Kilenc, testileg vagy szellemileg sérült versenyző állt fel a 100 m-es futás rajtvonalánál. A pisztolylövésre mindnyájan nekilódultak, ha nem is éppen vágtaban, de mindenképpen azzal a szándékkal, hogy végigfussák a döntőt és nyerjenek. Mindnyájan, pontosabban egy fiút kivéve, aki megbotlott az aszfalton, néhányat bukfencezett, majd sírni kezdett. A többiek meghallották a sírását. Lelassítottak, és hátranéztek. Aztán mindnyájan megfordultak és visszamentek. Mindnyájan...

Egy Down-kóros lány lehajolt, megpuszilta a fiút, és így szólt hozzá: „Ettől majd elmúlik.” Aztán mind a kilencen kart karba öltve a célvonalig sétáltak. A stadionban mindenki felállt, percekig tartott az éljenzés. A jelenlévők azóta is mesélik ezt a történetet. Azért, mert a lelkünk mélyén tudjuk: az életben nem az a legfontosabb, hogy mi magunk nyerjünk. Ami igazán fontos, az az, hogy segítsünk másokon, még akkor is, ha ehhez le kell lassítanunk, és irányt kell változtatnunk.

Református Felsős Hittanos Találkozó Balatonfüred 2016. november 12.

Ősszel immár második alkalommal rendezte meg a Dunántúli Református Egyházkerület a felsős hittanosok találkozóját. A tavalyi Pápán rendezett találkozó után, idén Balatonfüreden gyűlhetek össze a lelkes fiatalok.

A közös szórakozás és igei gondolatok, dallamok mellett még egy plusz tapasztalattal gazdagodott, aki eljött. Hiszen a dunántúli református középiskolák megmutatták magukat mindazoknak, akik a továbbtanulás reményében hozzájuk kívánnak menni. Curgó, Pápa, Kaposvár és Tata református iskolái is képviseltették magukat.

A tatai küldöttség különösen is népesre sikeredett. A gimnázium énekkara és egy kisebb diákszínpad műsort adott elő. Valamint 15 általános iskolás is a csapattal tartott, mint jövődöbéli refis. Minden iskola színes műsorokkal, dalokkal és beszámolókkal próbálta meg a saját iskoláját bemutatni. Ezen kívül érdekes vetélkedők, játékok és finom ebéd is biztosította a jó hangulatot. 600 gyerek mosolya és elégedettsége elég indok volt arra, hogy jövőre is megmutassuk magunkat.

Farkas Balázs

Személyes élménybeszámoló a Találkozóról:

„Érdekes előadásokat hallgattunk a dunántúli iskolák diákjaitól. Jól éreztem magam, ugyanis nagyon jó volt a hangulat és a közösség. A legjobb előadás a Tatai Református Gimnáziumé volt – természetesen.” (Maszlavér Ákos, Kőlkúti Ált. Iskola 8. osztályos tanulója)

„Szerintem nagyon jó volt a hangulat, a zenekar kitett magáért. Ötletesek voltak a programok. Különösen a mozaik, amikor is mindenki feje fölött lévő kék, illetve sárga papírból egy galambot és egy napot lehetett kivenni.” (Horváth Norbert, Kőlkúti Ált. Iskola 8. osztályos tanulója)

Férfikör

Immáron harmadik alkalommal vettünk részt a minden hónap harmadik csütörtök estéjén megrendezésre kerülő férfi biblia körön.

Ezek az összejövetelek jó lehetőséget teremtenek, hogy életünk mindennapi eseményeit – kereszténységünket szem előtt tartva – szabadon megvitathassuk. A kellemes baráti beszélgetések keretében szó volt már a férfi családban betöltött szerepről, a hétköznapi kereszténységünkről és arról is, hogy különböző élethelyzetekben mennyire tudunk keresztény módon viselkedni, cselekedni.

Kedves Férfi Testvéreim!

Amennyiben ilyen és ehhez hasonló – elsősorban bennünket férfiakat foglalkoztató és érintő – gondolatokról szívesen beszélgetne, szeretettel várjuk alkalmainkra!

Sz.V.

Türmezei Erzsébet: Kérdez a gyermek

„Ott fenn lakott a csillagok felett,
de amikor karácsony este lett,
Lejött a földre, mint kicsiny gyerek.
És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettünk az egeket.
Ugye, apukám, nagyon szereted?”

Az apa nem szól. Olyan hallgatag.
De a kis kedvenc nem vár szavakat,
Odaszorítja vállára meleg,
kipirult arcát, s tovább csicsereg.
„Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény,
és ott aludt az állatok helyén,
szűk istállóban. Nem is érthetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
pedig csak a te kis lányod vagyok.
S Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb,
szalmán feküdt, amikor született.
Ugye, apukám, nagyon szereted?”

Kint csillagfényes hideg este... tél...
Bent apja ölen kis leány beszél.
„Ott se nyughatott szalma-fekhelyén.
Futniuk kellett éjnek-éjjelen.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Ugye, apukám, nagyon szereted?”

Az apa leteszi a gyermeket.
„Ugye, szereted? Ugye, szereted?”
Nem bírja már, el kell rohannia.
A jászolban fekvő Isten Fia
karácsonyesti képe kergeti.
Feledte és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre-könny fakad.
Most vádakat hall, kínzó vádakat.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.

S míg a szívébe égi béke tér,
mintha körül a hólepett, fehér
tetők, utak felett távol zene,
angyalok tiszta hangja zengene
szívet szólólgató, szép éneke:
„Szegény lett érted. Ugye, szereted?”

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Gyülekezeti csoportok alkalmai:

NŐSZÖVETSÉGI ÖSSZEJÖVETEL

Minden hónap első szerda du. 17.00

NŐI BIBLIA ÓRA:

2017. január 13. 18.00

2017. február 10. 18.00

2017. március 10. 18.00

2017. április 7. 18.00

PRESBITERI BIBLIA ÓRA:

2017. január 27. 18.00

2017. február 22. 18.00

2017. március 29. 18.00

Zenés istentisztelet a Canto Rock szolgálatával:

2017. január 15. 16.00 2017. február 12. 16.00

2017. március 12. 16.00 2017. április 9. 16.00

ÉNEKKARI PRÓBA:

Minden csütörtökön 18 órakor az imaházban.

Bibliás alkalmak:

ISTENTISZTELET: MINDEN VASÁRNAP

9.00 ÓRAKOR TÓVÁROSON,

10.00 ÓRAKOR TATÁN.

Vasárnaponként 9.40-től Imaközösség a könyvtárszobában.

A vasárnapi 10 órás istentisztelettel párhuzamosan gyermekmegőrzés és gyermek-istentisztelet is van a hitoktató teremben.

Istentisztelet szerdán délután 15.00 órakor a kórházban, csütörtökön délelőtt mindkét idősek otthonában.

VASÁRNAPI IMAÓRA

18.00 órától a Tóvárosi református imaházban.

Támogassa a Harangszó megjelenését!

Az újságot adományokból tartjuk fenn, és ingyen jut el gyülekezetünk valamennyi tagjához.

Egy példány ára mintegy 35 forint.

Ha valaki anyagilag is segíteni tudja az újság megjelenését, annak neve, illetve cégének, vállalkozásának a neve megjelenhet az újság hátoldalán.

Várjuk a támogatók jelentkezését!

Köszönjük segítségüket!

Hivatali nyitva tartás

Hétfőn és pénteken 9-12 óra között, szerdán pedig 14-17 óra között várjuk Kedves Testvéreinket! Természetesen a korábbi évtizedek szokásának megfelelően valamennyi gyülekezeti alkalomhoz kapcsolódóan lehetőség van a hivatali ügyintézésre is. A fogadási időn túl is állunk a gyülekezet tagjainak rendelkezésére, de kérjük ilyen esetekben az időpont egyeztetését.

A hivatal 34/380-616-os telefonszámán van lehetőség a személyes találkozás megbeszélésére.

TATAI-TÓVÁROSI HARANGSZÓ

A Tatai Református Egyházközség hivatalos lapja

Szerkesztette, felelős kiadó: *Dr. Szabó Előd*

Készült: a gyülekezet kiadásában.

Előkészítés: *BCs* Nyomtatás: *Sollers*

**A gyülekezet tagjaihoz
a presbiterek útján jut el a Harangszó.**

Itt vagyunk:

2890 Tata, Kocsi u. 15. Tel.: 34/380-616

E-mail: hivatal@reftata.hu

Gyülekezetünk honlapja: www.reftata.hu

A Tatai Református Gimnázium honlapja:
www.refi-tata.hu

Kenderke művészeti iskolánk honlapja:
www.kenderke.hu

A Harangszó megjelenését a Sollers Nyomda támogatta.

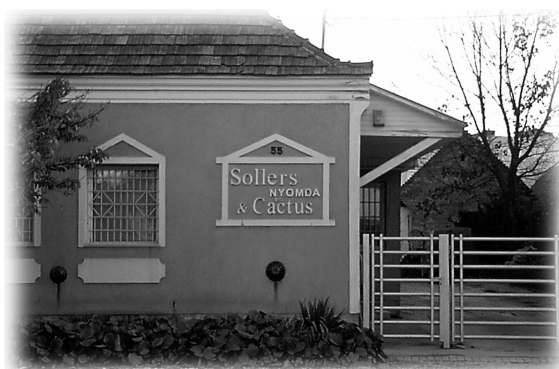
Forduljon hozzánk bizalommal!

Sollers Nyomdaipari Kft.

Tata, Komáromi u. 55.

Tel.: (34) 586-036

E-mail: sollers@t-online.hu

**Ofset-, digitális és tamponnyomtatás.
Minden, ami nyomdával kapcsolatos:**

*Havilapok, könyvek, prospektusok,
naptárak, szórólapok, plakátok,
ügyviteli nyomtatványok, névjegykártyák,
borítékok, ajándéktárgy emblémázás,
stancolás...*